RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.919 van 18 december 2002
in de zaak A. 116.630/XIV-8522

In zake : XXX,
verblijvende te 3620 LANAKEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 31 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 18 juni 2001 en zich vluchteling verklaart op 21 juni 2001; dat op 7 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

> U beweert de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Karachi, provincie Sindh. U beweert sinds 1989 lid te zijn van de 'Muttahida Quami Movement - Altaf' (MQM). U verspreidde pamfletten en affiches en haalde geld op voor deze partij. Op 19 juni 1990 werd u samen met uw partijmedewerkers Z. en A. gearresteerd door de politie nadat er een «First lnformation Report" (FIR = officiële aanklacht) tegen u was opgesteld wegens brandstichting. U werd 1 nacht vastgehouden en met behulp van uw partijgenoten R. I. en S. B. vrijgelaten. De zaak werd nadien gesloten en u werd alle drie onschuldig bevonden. In 1991 raakte u op de hoogte van het feit dat er een 'FIR' en een 'Warrant of Arrest' (arrestatiebevel) tegen u zouden zijn opgesteld wegens moord op een onbekende. U besloot onder te duiken. In 1994 vernam u op dezelfde manier dat er opnieuw een 'FIR' en een arrestatiebevel tegen u waren uitgevaardigd, opnieuw in verband met een moordzaak. U besloot opnieuw onder te duiken. Deze problemen leidden uiteindelijk tot de scheiding van uw eerste vrouw. In 1996 werd een ander 'MQM'-lid, A. B., van wie u beweert dat hij uw neef is, door de politie gedood. U leerde in 1996 uw huidige vrouw J. F. kennen die katholiek is. Op 17 februari 2000 trouwde u. Voor uw familie deed u beiden alsof uw vrouw moslim geworden was terwijl ze in feite christen bleef. Uw neef, M. W. B. die lid zou zijn van de 'Jaish-e-Mohammed', ging niet akkoord met het feit dat u een christen huwde. In maart 2000 zou hij uw vrouw bij het huis van haar ouders in Karachi bedreigd hebben. Hij zou u ook per mobiele telefoon een aantal keren bedreigd hebben. In april 2000 besloten uw vrouw en u een tijdje bij een vriend in Faisalabad (provincie Punjab) te verblijven. In juli 2000 zou u dan met uw vrouw teruggekeerd zijn naar Karachi. Daarna zou uw vrouw bij haar zus verbleven hebben terwijl u opnieuw onderdook. Op 23/03/2001 zou u thuis, in het bijzijn van uw vrouw, gearresteerd zijn door 'Rangers' (paramilitairen). U werd naar hun hoofdkwartier gebracht waar ze u mishandelden en u ondervraagd werd over de leden en activiteiten van 'MQM'. De volgende dag werd u, na het betalen van smeergeld door uw schoonvader, vrijgelaten. Daarna dook u opnieuw onder en ging uw vrouw bij haar schoonzus wonen. U onderhield contact per mobiele telefoon. Ondertussen regelde uw schoonvader uw vlucht. Op 9 juni 2001 verliet u Pakistan en op 17 juni 2001 kwam u in België aan u vroeg hier op 21 juni 2001 asiel aan.
>
> Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u vage en onduidelijke verklaringen aflegt over de manier, waarop u op de hoogte raakte van het bestaan van de twee 'Warrants of Arrest' en het 'FIR' van 1991, en de 'Warrant of Arrest' en het 'FIR' van 1994. Hierbij spreekt u zichzelf tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tegen. U beweert namelijk eerst dat u van alle aanklachten op de hoogte werd gebracht door buurtbewoners. Bij de vraag om verduidelijking beweert u dat de politie naar uw huis geweest is en dat het de buren waren die het 'FIR' gezien hadden. Daarna beweert u plots dat de politie het 'FIR' aan de nieuwe bewoners van uw huis getoond had en dat de buren zo het 'FIR' gezien hebben (CGVS, p7). Daarenboven beweert u dat u op het moment dat de 'FIR's' en arrestatiebevelen werden uitgevaardigd, op verschillende adressen ondergedoken leefde, terwijl u niet duidelijk kan

verklaren waarom en hoe precies uw buren telkens op de hoogte raakten van uw verblijfplaats (CGVS, p. 7).

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent uw onderduikadressen en de daarmee samenhangende periodes onduidelijk. U beweert namelijk aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u na uw tweede huwelijk bijna constant ondergedoken leefde (CGVS, p. 11) maar u kan geen details geven over de exacte verblijfplaatsen en periodes. Uit uw relaas blijkt evenwel dat u niet constant ondergedoken bleef aangezien u op 23 maart 2001 thuis bij uw vrouw gearresteerd werd. Daarenboven spreekt u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal tegen. Op het Commissariaat-generaal verklaart u namelijk dat u na uw terugkeer naar Karachi in juli 2000 onderdook op verschillende plaatsen terwijl uw vrouw bij haar zus M. ging wonen (CGVS, p.11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat u op een flat in Guishan-E-Iqbal in Karachi ging wonen, terwijl uw vrouw bij haar zus ging wonen (DVZ, p. 14). Op het Commissariaat-generaal beweert u verder dat u, na uw vrijlating na uw arrestatie op 23 maart 2001, onderdook, terwijl uw vrouw bij uw zus M. ging wonen (CGVS, p.14), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat uw vrouw in uw flat bleef wonen terwijl u onderdook (DVZ, p. 14). Bovendien moet u het antwoord schuldig blijven op de logische vraag waarom u in juli 2000 toch terugkeerde naar Karachi terwijl u daar eerder bedreigd werd door uw neef M.W. B. (CGVS, p. 11). Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw relaas en tevens uw beweerde vrees voor vervolging in het gedrang.

Ten derde blijkt dat er uit hoofde van de Pakistaanse autoriteiten geen intentie bestaat u te vervolgen omwille van een van de criteria vermeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U beweert weliswaar op 19 juni 1990 te zijn gearresteerd op verdenking van brandstichting maar u werd de volgende dag vrijgelaten en in deze zaak onschuldig bevonden. Wat betreft de aanklachten en arrestatiebevelen van 1991 en 1994: uit uw verklaringen blijkt niet dat de Pakistaanse autoriteiten effectief naar u op zoek waren. Uit uw relaas blijkt evenmin dat u ooit in verband met die beschuldigingen voor een rechtbank werd gebracht. Hierbij moet opgemerkt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaring over de manier waarop u een kopie van de 'FIR's' en de, zoals u beweert, originele arrestatiebevelen kon verkrijgen (CGVS, p. 6). Uit informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat een beschuldigde, noch zijn advocaat, een origineel arrestatiebevel kunnen bemachtigen (bron: fax van Belgische ambassade te lslamabad van 22 april 2001). Hierdoor kan de authenticiteit van de door u voorgelegde arrestatiebevelen sterk in twijfel worden getrokken. Bovendien blijkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging koestert ten opzichte van de Pakistaanse autoriteiten aangezien u, zoals u zelf verklaart, met uw eigen internationaal paspoort reisde dat u twee 0 drie jaar geleden probleemloos hebt verkregen; dit dus op een moment dat er al twee arrestatiebevelen tegen u liepen (CGVS, p. 5). U verklaart hieromtrent ook dat u het internationaal paspoort voor uw vrouw in februari of maart 2001 bij de bevoegde autoriteiten in Karachi zelf aangevraagd en probleemloos verkregen hebt (CGVS, p. 5).

Wat de arrestatie op 23 maart 2001 door de 'Rangers' betreft, ook hieruit blijkt niet dat de Pakistaanse autoriteiten de intentie hebben u te vervolgen in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, aangezien deze arrestatie geen verband houdt met de eerdere tegen u opgestelde arrestatiebevelen. U beweert immers zelf dat de 'Rangers' niet op de hoogte waren van deze arrestatiebevelen (CGVS, p. 7). U werd ondervraagd over andere 'MQM'-leden en hun activiteiten maar u kan niet verklaren waarom precies u opgepakt werd (CGVS, p. 13). Daarenboven werd u na het betalen van smeergeld en zonder verdere rechtsgevolgen de volgende dag vrijgelaten.

Tenslotte kan u niet aannemelijk maken dat uw familie, waaronder uw neef M. W. B., op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote zich niet bekeerd had tot de islam. U verklaart immers dat uw vrouw naar uw familie toe liet uitschijnen dat ze moslim geworden was en dat ze niet publiekelijk haar christendom belijdde (CGVS, p. 10). Uw neef zou volgens u op de hoogte zijn van haar religie door roddels. Uw echtgenote nam officieel een moslimnaam aan. Op officiële documenten, zoals haar identiteitskaart, staat uw echtgenote onder haar islamitische naam geregistreerd. U beweert ook dat bij het aanvragen van het internationaal paspoort opgegeven werd dat uw vrouw moslim is (CGVS, p. 10). Het conflict met uw neef moet dan ook gezien worden als een lokaal en familiaal conflict, zonder dat u of uw vrouw vrees moeten koesteren vervolgd te worden door de Pakistaanse autoriteiten vanwege haar religie. Bovendien valt een belangrijke tegenstrijdigheid te constateren tussen uw relaas op het Commissariaat-generaal en dat van uw vrouw. U beweert namelijk dat uw vrouw ook nog na haar huwelijk naar de kerk ging (CGVS, p. 10), terwijl uw vrouw verklaart niet meer naar de kerk te zijn gegaan sinds haar huwelijk (verhoorverslag CGVS, p. 3).

De door u aangebrachte documenten, namelijk het krantenartikel uit de 'Daily Aman' van 12 juni 1994 waarin uw naam vermeld wordt, het artikel uit 'The Herald' van maart 1996 over uw neef A. B. en de brief van het internationaal secretariaat van 'MQM' van 2 augustus 2001, zijn niet van die aard dat zij boven vermelde vaststellingen kunnen wijzigen. Deze documenten betreffen immers enkel de algemene politieke situatie in uw land. Ze voegen bovendien niets toe aan uw vluchtrelaas.".

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel “een kennelijke beoordelingsfout in de analyse van de aanvraag” en “overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid neergelegd in artikel 52 van de Vreemdelingenwet” opwerpt;

Overwegende dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk beoordeelt, zich daarbij steunend op artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat artikel 52, § 2, 2**/** van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal inderdaad de mogelijkheid biedt om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren indien zij bedrieglijk is; dat de verzoekende partij niet aantoont hoe de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de hem toegewezen bevoegdheid zou hebben overschreden;

Overwegende dat de verzoekende partij voor het overige in essentie haar vluchtrelaas herhaalt; dat zij blijkbaar de motieven betwist waarop de bestreden beslissing is gesteund; dat zij met een louter hernemen van haar vluchtrelaas echter niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen; dat de Raad van State verder niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**